

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R.P. Thomae Młodzianowski Praelectionum Theologicarvm
Tomus ...**

**Młodzianowski, Tomasz
Moguntiae Et Dantisci, 1682**

Punctum Difficultatis 3. Quid in Re iste Character.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-82982](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-82982)

contrarium peccatum, & tamen illum peccato non deleri, constat sensu Ecclesiae; hinc quia etiam post mortem non habet contrarium character; ideo non est ratio, cur Deus conservationi illius subtrahat concursum; hinc etiam non esset necesse reviviscentem vel reordinari, vel re baptisari, inquit Amicus, licet ille putet non esse de Fide, characterem manere in damnatis; disp. 7. num. 63. Et licet non sit conveniens manere in damnatis donum supernaturale, quod sit principium agendi supernaturalia; potest tamen aliquid supernaturale manere in damnatis, praecipue quod valet etiam ad illorum poenam: sicut enim eadem vestis, quae viro honorato decus est, potest esse supplicium & activum pudoris; ut si Judicium mandet, in tali honoris veste, cum suspendi; ita & ille character, qui olim erat decus, auget poenam in inferno. Attingunt autem illum characterem sua cognitione damnati, non quae sit intuitiva; quia illa ipsa actio deberet esse supernaturalis, neque enim intuitiva cognitione naturali noscitur quidquam supernaturale, sed noscent illum characterem cognitione abstractiva.

Punctum Difficultatis 3.

Quid in re iste Character?

QUOD ille character non sit species impressa, superius dictum. *insuper*
 ASSERO PRIMò. *Characterem esse potius qualitatem realem quam modalem.*

RATIO: Quia sicut in istis, quae cadere possunt in productionem, nihil est negandum omnipotentiae divinae, nisi id implicet; ita neque negandum, quod illud in se solo conservare & producere possit, nisi id implicet, ne ita restringatur omnipotentia in sua conservativa; si autem iste character esset quid modale, restringeretur conservativa divina; non enim posset etiam divinitus servari sine subiecto; quia tamen non sunt multiplicanda entia sine necessitate, consequenter nec realisanda, concordari haec duo debent; nempe ne restringatur omnipotentia in sua conservativa, & ne dignificentur entia sine necessitate; quae duo per hoc videntur complanari posse, ut dicatur, illud esse Ens modale, si scilicet ex fine, qui tunc intenditur, inferatur exigentia essentialis determinationis entitativae, adeoque entitas modalis; & ita ad finem unionis non conferret Entitas realis, neque enim esset sufficiens determinativum, consequenter debet esse Entitas modalis: quia autem ad finem, qui est consignare, non exigitur essentialiter inseparabile signativum, cum multa sint verè signa, & tamen sunt reales,

ideo concludendum erit pro Omnipotentiae restringatur, dicendumque illum characterem esse rem & conservabilem miraculose à Deo, etiam independentem à subiecto.

ASSERO Secundò. *Probabilius esse quod non ex solo placito divino, sed merè ex natura sua character sit consignativus.* est assertum Salaz, Lugo, docetque cum restrictione DiCast.

RATIO: Quia ex una parte qualitas ex natura sua significans est possibilis; ex alia parte quod sit talis qualitas character, probabile est: quia nullibi ex doctrina sacra, appellatur signum ad placitum DEI, sed signum semper sine addito; signum autem sine addito, significat pro principali, principale autem signum, est signum ex natura sua.

Circa hoc assertum sic discurret DiCast. disp. 2. num. 484. Docet ille quod character non sit signum ita connexum cum re significata, ut sit quoad existentiam connexum cum illa, unde etiam damnati non censentur esse deputati, ad hoc, quod consignat character; docet rursus quod homo sit capax cum character, gratiae & auxiliorum, soli voluntati & ordinationi divinae ita statuenti,tribuendum esse; docet tamen quod Character ex natura sua habeat proportionem, ad illa ipsa, ad quae significanda assumitur. Circa hanc doctrinam hoc dici potest; si dicatur quod quantum ex visua, non consignet reatum v. g. character, falsa est propositio. Ratio: quia omne est, quod est, in illo in quo est; quia ergo ille character est consignativus, quantum ex illo, consignabit etiam damnatum; & sicut calor, dum non calefacit, quantum ex illo, calefactivus est, est enim quod est, adeoque est quantum ex illo, calefactivus, licet aliunde & ob impedimenta non sit calefactivus; ita & in praesenti. Rursus non apparet, qui si soli ordinationi divinae tribuatur haec deputatio, quomodo tamen haberet de se capacitatem ad hoc character, quod tamen concedit DiCast. certè enim, si habet de se ad hoc proportionem, iam non soli ordinationi divinae tribuendum: ad eum modum, quo quia homo habet proportionem ad eliciendum actum visionis, si elevetur ratio vitalis visionis, non soli ordinationi divinae tribuenda. Ceterum si per ordinationem divinam hoc intelligatur, quod scilicet in hac exigentia, sit impedibilis Character, quod non impediatur, tribui poterit Deo soli: & sicut ex natura sua, est capax fumus ut significet ignem, non debet haec significatio tribui soli ordinationi divinae, licet quod non ponatur fumus miraculose sine igne, tribui id debeat soli ordinationi divinae; ita & in praesenti.

ASSERO Tertiò. *Characterem non esse merum ornatum animae, distinctivum hominum à ceteris* quod non sit ornatus.

RATIO est: quia Trident. sub nomine potius signi characterem concepit; & licet character sit distinctivus à cæteris, hoc tamen non est primum quid in characterè prius est enim esse, postea distinguere; & de hoc ipso esse characteris quaeritur, quid sit?

ASSERO Quarto. *Characterem non esse qualitatem, quæ sit principium recipiendi* v. g. aliquem effectum externum, ordinatum ad cauendum in anima effectum supernaturalem.

RATIO: Quia non apparet quid intelligatur per effectum externum: si enim intelligatur aliquid materiale & sensibile, quæ qualitas spiritualis, erit hoc principium aptum recipiendi.

ASSERO Quinto. *Non rectè poni, quod Character Baptismi sit passiva aptitudo, ad recipiendam per alia Sacramenta, iustificantem gratiam;* nec characterem confirmationis, esse aptitudinem passivam, ad exercendos actus supernaturales, necessarios ad professionem fidei; nec characterem ordinis, esse aptitudinem passivam, ordinatam ad reverentiam servandam, in exercitio ordinis; est assertum contra DiCast.

RATIO est: Tum quia ut dictum alibi, non est necesse poni quidquam superadditum habitans, ad receptionem alicujus supernaturalis. Tum quia ad recipiendam hanc ipsam qualitatem characteris, non indiget anima aliquo superaddito, conferente passivam aptitudinem. Tum quia in non renatis, acquiritur gratia actu amoris Dei, ad quam recipiendam, non ponitur ullus præviuus character; ergo nec in renatis poni debet.

Quid in re sit character, sic proponitur; Quæ proportio est moralium inter se, itemque physicorum, ea interdum est proportio supernaturalium: sicut enim moralia spectant ad laudabilitatem, respiciuntque conformabilitatem ad rectam rationem; ita & supernaturalia habebunt rationem moralium, quando principabunt rationem laudabilem, conformatorumque ad rectam rationem; titulo etiam speciali, supernaturalia proportionantur physicis, quia ab istis visibilibus, transferre nos vult Deus ad invisibilia, ordinatque supernaturalia, ad perficienda naturalia; hinc fit, ut proportionentur naturalibus supernaturalia, tanquam cognoscibile invisibile, cognoscibili visibili, & tanquam perfectivum, perfectibili.

Quia autem in physicis, est aliud esse, & aliud tale esse; in moralibus etiam, aliud est habere moralis statûs substantiam, ut ita dicam; & aliud, decoramoralia & elevativa; unde aliud est, esse genere nobilem, capacemque dignitatis cuiuslibet patriæ, aliud, officio esse Palatinum: ideo etiam ex proportionem ex supernaturalibus, aliud est habere esse supernaturale, & hoc habere

tur à gratia, quæ est specialis participatio esse divini; & aliud habere officia, deputationes, asumptibilitatesque supernaturales.

Porro in Moralibus horum officiorum habetur interdum Signum; & ita portatio Clavæ, est signum regiminis militaris; fumus etiam in physicis, signatignem; ita & in spiritualibus, dari possunt ex proportionem consignativa.

Quia verò ista consignativa in naturalibus quædam sunt intransitiva, & potius habentia vim notificantium; & ita talis compositio corporis, signat hominem, intuentemque angelo substantiam animæ, notificat se illi anima, quod sit substantia incompleta, ordinata ad corpus, & alia transitiva, ut cum Balteus significat militem: ita etiam in supernaturalibus sunt quædam signa intransitiva, vel potius quædam signa notificativa; tale notificativum est v. g. gratia, cujus cognitio si detur, manifestat habentem, esse Filium Dei: & alia sunt consignativa transitiva, quæ consignat, ut hæc persona, habeat hoc officium, functionem, deputationem, & hæc signa transitiva sunt characteres Sacramentales.

Natura ergo & res illius characteris breviter loquendo, in hoc erit, ut sit quid consignativum supernaturale, talis personæ, in republica christiana; v. g. character baptismi consignat quod sit iste renatus, licet renascentia, sit gratia baptismalis. Character confirmationis consignat hunc in militem specialem, in causa profitendi fidem; character ordinis, signat personam cum jure in corpus physicum & mysticum Christi. Primaria ergo ratio characteris, est signare personam reipublicæ christianæ, ad quam consignationem, sequitur imprimis, cum ille character non sit titulus sine vitulo, ut appellant, & metum titolare; hinc ipse etiam character, sic cætera sint paria, exigit etiam auxilia Dei, & deinde importat distinctionem ab illis, qui hunc characterem non habent; videtur hæc esse explicatio in re Suar. & Vasq. desumiturque ex S. Thoma hic, q. 63. a. 1. in (*). Ubi dicit Sacramentum novæ legis characterem imprimere, in quantum deputamur ad cultum Dei.

Dices Primò. In oppositum esse S. Thomam loco citato; ubi ad quartum dicit; quod character habeat rationem Signi, per comparisonem ad Sacramentum sensibile, à quo imprimitur, sed secundum se consideratus, habet rationem principii.

RESPONDETUR. Etiam per nos, non est de primo essentiali conceptu characteris, significare Sacramentum, à quo imprimitur, sed potius consignare personam & in ordine consignandi, habet rationem principii, cui, ut dictum, adjungitur exigentia auxiliorum.

* (O) 3

Di-

DICES secundò cum eodem. Qualitates Spirituales essentialiter sunt propter perfectionem Substantiæ spiritualis, ut illa scilicet, per qualitates spirituales, aliquid assequatur, quod sine illis non haberet, alioquin inutilis omnino esset.

RESPONDETUR. Etiam hæc qualitas inutilis non erit, & ut sit perfectio animæ, sufficit ut designet Personam, eamque esse talem in republica Christiana indicet: erit autem saltem secundario, principium operationis rectæ, ob exigentiam auxiliorum, quam dicit.

DICES tertio. Ergo hic Character nullo distinguitur à laureolis.

RESPONDETUR. Distinguendum inter alia per hoc, quia laureolæ signant, *Quia est*, character congnat *ut sit*; laureolæ non sunt ex suppositione Sacramenti collati, est Character; illæ sequuntur virtutes, hic autem Sacramenta.

DIFFICULTAS III.

Quæ Sacramenta imprimant Characterem quod Efficiens & Subiectum ipsius.

Quoad primum

ASSERO Primò. *Baptismum, Confirmationem, Ordinem imprimere Characterem.*

RATIO. Definitio Tridentini recitata.

ASSERO Secundò. *Etiam suppositio, quod Circumcisio fuerit Sacramentum, non impressit tamen ullum Characterem;* est assertum communius contra Scotum & Gabrielem.

RATIO prima asserti est, quam assignat Amicus: quia Character habilitat subiectum vel ad participanda, vel ad communicanda bona spiritualia, quæ ex opere operato per Sacramentum recipimus.

RESPONDERI potest, id verum esse, nonnisi de characterē novæ legis; deinde non est ratio, cur præter sublationem originalis peccati, vi illius Sacramenti, non habuerint iustificati, speciale jus præ aliis, ad auxilia etiam spiritualia, cuius juris posset esse Signum, Character.

RATIO secunda ejusdem. Quia non minus scemina quam mares participes erant salutis, sed scemina nullum habebant Characterem, quia nec recipiebant Circumcisionem.

RESPONDERI potest. Etiam pro sceminis erat Signum sensibile Sacramentale; & de hoc reddit quæstio, cur non potuerit imprimere Characterem.

RATIO tertia Communis, cuius etiam meminit Amicus. Si circumciscus habuisset Chara-

cterem non potuisset baptisari, cum nequeat baptisimus conferri habenti Characterem.

RESPONDERI potest. Baptismum non posse conferri habenti Characterem ejusdem rationis, sed conferri posse, si habeat Characterem diversæ rationis; si v. g. non potest conferri baptisato baptismus, potest conferri Confirmatio, alium Characterem imprimens; possetque dici ex Characterē Circumcisionis & Baptismi, constandum fuisse unum totalem: sicut ex Characterē Diaconatus & Presbyterii &c. conflatur unus Character. Quod autem dicit Amicus, & Circumcisionis & Baptismi Characterem consignasse Subiectum DEO, adeoque non fuisse illos diversæ rationis, id non convincit; probaret enim quod Diaconatus & Presbyteratus v. g. non imprimat Characterem diversæ rationis: quia uterque consignat subiectum DEO; & certè non obest, ut consignatio subiecti DEO, fiat per signa diversæ rationis. Quod item dicit effectum illum Characteris indivisibilem esse, adeoque perfectè poni, nonnisi ab uno Characterē, id etiam non convincit, est enim ille effectus indivisibilis in Entitate, non est tamen indivisibilis in modo significandi, nec est exclusivus plurium modorum characteris.

RATIO potior asserti est. Quia an debuerint Sacramenta, sive legis naturæ, sive scriptæ imprimere characterem, vel non, pendebat id à sola libertate divina; hinc an defacto usus fuerit DEUS, circa hoc sua libertate, indagari hoc debet, ex authoritate sacra, vel ex deductione, quæ non sit suspicio mera: in presenti autem non habetur vel authoritas, vel deductio, quæ id suadeat.

DICES. Non minus circumcisio erat janua salutis, sicut & Baptismus; ergo imprimebat characterem, sicut & Baptismus.

RESPONDETUR. Cum possit aliquis habere janua apertam. Sacramentaliter, sine ullo characterē, non sequitur ex eo, quia aliquid janua est, jam deposcere Characterem; ex altera parte non constat nobis de voluntate divina, circa impressionem characteris, sequentem, circumcisionis positionem.

Quoad Secundum. *De causa efficiente Characteris.*

ASSERO Primò. *Causam efficientem Characteris in baptismo, esse quemcumque Ministrum.*

RATIO: Quia in casu necessitatis, quicumque homo est Minister hujus Sacramenti, consequenter ponens totum, quod secum trahit ex ordinatione divina Baptismus, qui etiam trahit secum characterem, idque indicant locutiones Patrum, qui indefinite enuntiant à Baptismo imprimi characterem.

ASSERO Secundò. *Characterem aliorum Sacramentorum, non posse à quocunque imprimi habere.*

RATIO